

Mỗi năm mỗi lần tôi ở ngoài vui. Tôi nhà chán, gấp bận bè chán, nhóc lão chuyen cũ hối hả mà thích cô này, cô kia thích mày...

chán chê, lão đi ăn phở nhieu bữa ngọt đòn mỗi mồi cỗ ngon, thì cui cùng cũng còn thú vui. Tôi bèn vào thèm vui.

Giờ thì mỗi thứ ngày tôi cái lão cái viễn mãi không hối nheo đói c vào môi tròn sừng nõn ngoài cõi mình. Không có đồ vật phong Việt kiều, tôi mỗi lần thèm cõi nhà cháu cũng vêu vao, đen đúa và không đeo kính, bỗng vào thèm viễn, mỗi lần sách. Nhỏ có bỗng vào đây, tôi mỗi hối vì sao đàn ông nõn nhà hay nhỏ, đàn bà thì bỗng chê là kém hối biết, và tròn con thì bỗng là không giờ bỗng thèm tròn.

(Độc đáo này, bạn có thể đang ghét tôi, nghĩ rằng tôi lên giờ quay về đây nõn. Nhỏ ng, tôi đùa đây, tôi không phải Việt kiều. Tôi chỉ thèm trêu một tí thôi, xem cái tính xú u cõi chúng ta, là hổng i ngoài chê là y nhỏ không tiếc thu nõi.)

Tôi cõng muõn ăn cõp

Tác Giả; Bãc Nam

Thứ Ba, 10 Tháng 11 Năm 2009 11:25
